

**Codul civil
și
legislație conexă
2022**

**Ediție PREMIUM
– august –**

Codul civil și legislație conexă 2022

Ediție PREMIUM

**Ediție îngrijită
de prof. univ. dr.
Dan Lupașcu**

Universul Juridic
București
-2022-

CARTEA I

Despre persoane

Titlul I

Dispoziții generale

Art. 25. Subiectele de drept civil. (1) Subiectele de drept civil sunt persoanele fizice și persoanele juridice.

(2) Persoana fizică este omul, privit individual, ca titular de drepturi și de obligații civile.

(3) Persoana juridică este orice formă de organizare care, întrunind condițiile cerute de lege, este titulară de drepturi și de obligații civile.

Art. 26. Recunoașterea drepturilor și libertăților civile. Drepturile și libertățile civile ale persoanelor fizice, precum și drepturile și libertățile civile ale persoanelor juridice sunt ocrotite și garantate de lege.

Art. 27. Cetățenii străini și apatrizii. (1) Cetățenii străini și apatrizii sunt asimilați, în condițiile legii, cu cetățenii români, în ceea ce privește drepturile și libertățile lor civile.

(2) Asimilarea se aplică în mod corespunzător și persoanelor juridice străine.

Art. 28. Capacitatea civilă. (1) Capacitatea civilă este recunoscută tuturor persoanelor.

(2) Orice persoană are capacitate de folosință și, cu excepția cazurilor prevăzute de lege, capacitate de exercițiu.

Art. 29. Limitele capacității civile. (1) Nimeni nu poate fi îngrădit în capacitatea de folosință sau lipsit, în tot sau în parte, de capacitatea de exercițiu, decât în cazurile și condițiile expres prevăzute de lege.

(2) Nimeni nu poate renunța, în tot sau în parte, la capacitatea de folosință sau la capacitatea de exercițiu.

Art. 30. Egalitatea în fața legii civile. Rasa, culoarea, naționalitatea, originea etnică, limba, religia, vârsta, sexul sau orientarea sexuală, opinia, convingerile personale, apartenența politică, sindicală, la o categorie socială ori la o categorie defavorizată, averea, originea socială, gradul de cultură, precum și orice altă situație similară nu au nicio influență asupra capacității civile.

Art. 31. Patrimoniul. Mase patrimoniale și patrimoniul de afecțiune. (1) Orice persoană fizică sau persoană juridică este titulară a unui patrimoniu care include toate drepturile și datoriile ce pot fi evaluate în bani și aparțin acesteia.

(2) Acesta poate face obiectul unei diviziuni sau unei afecțiuni numai în cazurile și condițiile prevăzute de lege.

(3) Patrimoniile de afecțiune sunt masele patrimoniale fiduciare, constituite potrivit dispozițiilor titlului IV al cărții a III-a, cele afectate exercitării unei profesii autorizate, precum și alte patrimonii determinate potrivit legii.

Art. 32. Transferul intrapatrimonial. (1) În caz de diviziune sau afecțiune, transferul drepturilor și obligațiilor dintr-o masă patrimonială în alta, în cadrul aceluiași patrimoniu, se face cu respectarea condițiilor prevăzute de lege și fără a prejudicia drepturile creditorilor asupra fiecărei mase patrimoniale.

(2) În toate cazurile prevăzute la alin. (1), transferul drepturilor și obligațiilor dintr-o masă patrimonială în alta nu constituie o înstrăinare.

Art. 33. Patrimoniul profesional individual. (1) Constituirea masei patrimoniale afectate exercitării în mod individual a unei profesii autorizate se stabilește prin actul încheiat de titular, cu respectarea condițiilor de formă și de publicitate prevăzute de lege.

(2) Dispozițiile alin. (1) se aplică în mod corespunzător și în cazul măririi sau micșorării patrimoniului profesional individual.

(3) Lichidarea patrimoniului profesional individual se face în conformitate cu dispozițiile art. 1.941-1.948, dacă prin lege nu se dispune altfel.

Titlul II

Persoana fizică

Capitolul I

Capacitatea civilă a persoanei fizice

Secțiunea 1

Capacitatea de folosință

Art. 34. Noțiune. Capacitatea de folosință este aptitudinea persoanei de a avea drepturi și obligații civile.

Art. 35. Durata capacității de folosință. Capacitatea de folosință începe la nașterea persoanei și încetează odată cu moartea acesteia.

• **JURISPRUDENȚĂ. Dec. ICCJ (SCAF) nr. 6794/2013** (www.scj.ro): „Capacitatea procesuală de folosință este acea condiție de exercițiu a acțiunii civile constând în aptitudinea unei persoane de a avea drepturi și obligații procesuale civile. Această capacitate este o reflectare în plan procesual a capacității civile de exercițiu. În cazul persoanelor fizice, capacitatea de folosință, așa cum se statuează de art. 35 NCC, începe la nașterea persoanei și încetează odată cu moartea acesteia, putând fi limitată numai în cazurile și condițiile expres prevăzute de lege”.

Art. 36. Drepturile copilului conceput. Drepturile copilului sunt recunoscute de la concepțiune, însă numai dacă el se naște viu. Dispozițiile art. 412 referitoare la timpul legal al concepțiunii sunt aplicabile.

Secțiunea a 2-a

Capacitatea de exercițiu

Art. 37. Noțiune. Capacitatea de exercițiu este aptitudinea persoanei de a încheia singură acte juridice civile.

Art. 38. Începutul capacității de exercițiu. (1) Capacitatea de exercițiu deplină începe la data când persoana devine majoră.

(2) Persoana devine majoră la împlinirea vârstei de 18 ani.

Art. 39. Situația minorului căsătorit. (1) Minorul dobândește, prin căsătorie, capacitatea deplină de exercițiu.

(2) În cazul în care căsătoria este anulată, minorul care a fost de bună-credință la încheierea căsătoriei păstrează capacitatea deplină de exercițiu.

Art. 40. Capacitatea de exercițiu anticipată. Pentru motive temeinice, instanța de tutelă poate recunoaște minorului care a împlinit vârsta de 16 ani capacitatea deplină de exercițiu. În acest scop, vor fi ascultați și părinții sau tutorele minorului, luându-se, când este cazul, și avizul consiliului de familie.

Art. 41. Capacitatea de exercițiu restrânsă. (1) Minorul care a împlinit vârsta de 14 ani are capacitatea de exercițiu restrânsă.

(1)¹⁾ Are capacitate de exercițiu restrânsă și majorul care beneficiază de consiliere judiciară.

(2)²⁾ Actele juridice ale persoanei cu capacitate de exercițiu restrânsă se încheie de aceasta, cu încuviințarea părinților sau, după caz, a tutorei, iar în cazurile prevăzute de lege, și cu avizul consiliului de familie, dacă există, și autorizarea instanței de tutelă. Încuviințarea, avizul sau autorizarea poate fi dată, cel mai târziu, în momentul încheierii actului.

(3) Cu toate acestea, persoana cu capacitate de exercițiu restrânsă poate face singură acte de conservare, acte de administrare care nu o prejudiciază, acte de acceptare a unei moșteniri sau de acceptare a unor liberalități fără sarcini, precum și acte de dispoziție de mică valoare, cu caracter curent și care se execută la data încheierii lor. Dispozițiile art. 168 alin. (4) rămân aplicabile.

• **JURISPRUDENȚĂ.** V. *Dec. ICCJ (SC II) nr. 404/2022* (infra, art. 2.528).

Art. 42.³⁾ Regimul unor acte ale persoanei cu capacitate de exercițiu restrânsă.

(1) Minorul poate să încheie acte juridice privind munca, îndeletnicirile artistice sau sportive ori referitoare la profesia sa, cu încuviințarea părinților sau a tutorei, precum și cu respectarea dispozițiilor legii speciale, dacă este cazul.

(2) În acest caz, minorul exercită singur drepturile și execută tot astfel obligațiile izvoarte din aceste acte și poate dispune singur de veniturile dobândite.

(3)⁴⁾ Dispozițiile prezentului articol sunt aplicabile și majorului care beneficiază de consiliere judiciară, în măsura în care instanța de tutelă nu dispune altfel.

• **DISPOZIȚII CONEXE. CM: „Art. 13. (1) Persoana fizică dobândește capacitate de muncă la împlinirea vârstei de 16 ani. (2) Persoana fizică poate încheia un contract de muncă în calitate de salariat și la împlinirea vârstei de 15 ani, cu acordul părinților sau al reprezentanților legali, pentru activități potrivite cu dezvoltarea fizică, aptitudinile și cunoștințele sale, dacă astfel nu îi sunt periclitate sănătatea, dezvoltarea și pregătirea profesională. (3) Încadrarea în muncă a persoanelor sub vârsta de 15 ani este interzisă. (4)⁵⁾ Încadrarea în muncă a persoanelor care beneficiază de tutelă specială este interzisă. (5) Încadrarea în muncă în locuri de muncă grele, vătămătoare sau periculoase se poate face după împlinirea vârstei de 18 ani; aceste locuri de muncă se stabilesc prin H.G.”.**

Art. 43. Lipsa capacității de exercițiu. (1) În afara altor cazuri prevăzute de lege, nu au capacitate de exercițiu:

a) minorul care nu a împlinit vârsta de 14 ani;

¹⁾ Alin. (1)¹⁾ al art. 41 a fost introdus prin art. 7 pct. 1 L. nr. 140/2022 (intră în vigoare la 90 de zile de la data publicării).

²⁾ Alin. (2)-(3) ale art. 41 sunt reproduse astfel cum au fost modificate prin art. 7 pct. 2 L. nr. 140/2022 (intră în vigoare la 90 de zile de la data publicării). Anterior acestei modificări, aveau următorul conținut: „(2) Actele juridice ale minorului cu capacitate de exercițiu restrânsă se încheie de către acesta, cu încuviințarea părinților sau, după caz, a tutorei, iar în cazurile prevăzute de lege, și cu autorizarea instanței de tutelă. Încuviințarea sau autorizarea poate fi dată, cel mai târziu, în momentul încheierii actului. (3) Cu toate acestea, minorul cu capacitate de exercițiu restrânsă poate face singur acte de conservare, acte de administrare care nu îl prejudiciază, precum și acte de dispoziție de mică valoare, cu caracter curent și care se execută la data încheierii lor”.

³⁾ Denumirea marginală a art. 42 este reprodusă astfel cum a fost modificată prin art. 7 pct. 3 L. nr. 140/2022 (intră în vigoare la 90 de zile de la data publicării). Anterior acestei modificări, denumirea marginală era: „**Regimul unor acte ale minorului**”.

⁴⁾ Alin. (3) al art. 42 a fost introdus prin art. 7 pct. 4 L. nr. 140/2022 (intră în vigoare la 90 de zile de la data publicării).

⁵⁾ Alin. (4) al art. 13 CM este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. 12 pct. 1 L. nr. 140/2022 (intră în vigoare la 90 de zile de la data publicării). Anterior acestei modificări, aveau următorul conținut: „(4) Încadrarea în muncă a persoanelor puse sub interdicție judecătorească este interzisă”.

b)¹⁾ cel care beneficiază de măsura tutelii speciale.

(2) Pentru cei care nu au capacitate de exercițiu, actele juridice se încheie, în numele acestora, de reprezentanții lor legali, în condițiile prevăzute de lege.

(3) Cu toate acestea, persoana lipsită de capacitatea de exercițiu poate încheia singură actele anume prevăzute de lege, actele de conservare, precum și actele de dispoziție de mică valoare, cu caracter curent și care se execută la momentul încheierii lor. Dispozițiile art. 168 alin. (4) rămân aplicabile.

(4) Actele pe care cel lipsit de capacitate de exercițiu le poate încheia singur pot fi făcute și de reprezentantul său legal, în afară de cazul în care legea ar dispune altfel sau natura actului nu i-ar permite acest lucru.

Art. 44.²⁾ Sancțiune. (1) Actele făcute de persoana lipsită de capacitate de exercițiu sau cu capacitate de exercițiu restrânsă, altele decât cele prevăzute la art. 41 alin. (3) și la art. 43 alin. (3), precum și actele făcute de tutore fără avizul consiliului de familie sau autorizarea instanței de tutelă, atunci când acestea sunt cerute de lege, sunt anulabile, chiar fără dovedirea unui prejudiciu.

(2) Cel lipsit de capacitate de exercițiu sau cu capacitate de exercițiu restrânsă poate invoca și singur, în apărare, anulabilitatea actului pentru încălcarea dispozițiilor legale în materie de capacitate de exercițiu.

Art. 45. Frauda comisă de incapabil. Simpla declarație că este capabil să contracteze, făcută de cel lipsit de capacitate de exercițiu sau cu capacitate de exercițiu restrânsă, nu înlătură anulabilitatea actului. Dacă însă a folosit manopere dolosive, instanța, la cererea părții induse în eroare, poate menține contractul atunci când apreciază că aceasta ar constitui o sancțiune civilă adecvată.

Art. 46.³⁾ Regimul anulabilității. (1) Acțiunea în anulare poate fi exercitată de reprezentantul legal, de minorul care a împlinit vârsta de 14 ani, de cel care beneficiază de consiliere judiciară, precum și de ocrotitorul legal sau de consiliul de familie, după caz.

¹⁾ Lit. b) a alin. (1) și alin. (2)-(4) ale art. 43 sunt reproduse astfel cum au fost modificate prin art. 7 pct. 5 L. nr. 140/2022 (intră în vigoare la 90 de zile de la data publicării). Anterior acestei modificări, aveau următorul conținut: „b) interzisul judecătoresc. (2) Pentru cei care nu au capacitate de exercițiu, actele juridice se încheie, în numele acestora, de reprezentanții lor legali, în condițiile prevăzute de lege. Dispozițiile art. 42 alin. (1) sunt aplicabile în mod corespunzător. (3) Cu toate acestea, persoana lipsită de capacitatea de exercițiu poate încheia singură actele anume prevăzute de lege, actele de conservare, precum și actele de dispoziție de mică valoare, cu caracter curent și care se execută la momentul încheierii lor. (4) Actele pe care minorul le poate încheia singur pot fi făcute și de reprezentantul său legal, afară de cazul în care legea ar dispune altfel sau natura actului nu i-ar permite acest lucru”.

²⁾ Art. 44 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. 7 pct. 6 L. nr. 140/2022 (intră în vigoare la 90 de zile de la data publicării). Anterior acestei modificări, avea următorul conținut: „**Art. 44. Sancțiune.** (1) Actele făcute de persoana lipsită de capacitate de exercițiu sau cu capacitate de exercițiu restrânsă, altele decât cele prevăzute la art. 41 alin. (3) și la art. 43 alin. (3), precum și actele făcute de tutore fără autorizarea instanței de tutelă, atunci când această autorizare este cerută de lege, sunt anulabile, chiar fără dovedirea unui prejudiciu. (2) Cel lipsit de capacitate de exercițiu sau cu capacitate de exercițiu restrânsă poate invoca și singur, în apărare, anulabilitatea actului pentru incapacitatea sa rezultată din minoritate ori din punerea sub interdicție judecătorească”.

³⁾ Art. 46 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. 7 pct. 7 L. nr. 140/2022 (intră în vigoare la 90 de zile de la data publicării). Anterior acestei modificări, avea următorul conținut: „**Art. 46. Regimul nulității.** (1) Persoanele capabile de a contracta nu pot opune minorului sau celui pus sub interdicție judecătorească incapacitatea acestuia. (2) Acțiunea în anulare poate fi exercitată de reprezentantul legal, de minorul care a împlinit vârsta de 14 ani, precum și de ocrotitorul legal. (3) Atunci când actul s-a încheiat fără autorizarea instanței de tutelă, necesară potrivit legii, aceasta va sesiza procurorul în vederea exercitării acțiunii în anulare”.

(2) Atunci când actul s-a încheiat fără autorizarea instanței de tutelă, necesară potrivit legii, aceasta va sesiza procurorul în vederea exercitării acțiunii în anulare.

(3) Persoana capabilă de a contracta nu poate opune anulabilitatea contractului și nici exercita acțiunea în anulare, însă poate cere menținerea contractului și reducerea sau majorarea propriei prestații, după caz.

Art. 47. Limitele obligației de restituire. Persoana lipsită de capacitate de exercițiu sau cu capacitate de exercițiu restrânsă nu este obligată la restituire decât în limita folosului realizat. Dispozițiile art. 1.635-1.649 se aplică în mod corespunzător.

Art. 48.¹⁾ Confirmarea actului anulabil. Minorul devenit major sau cel cu privire la care a încetat măsura consilierii judiciare ori a tutelei speciale poate confirma actul făcut singur în timpul minorității sau în perioada în care se afla sub ocrotire, atunci când el trebuia să fie reprezentat sau asistat. După descărcarea tutorelui, el poate, de asemenea, să confirme actul făcut de tutorele său fără respectarea tuturor formalităților cerute pentru încheierea lui valabilă. În timpul minorității sau al perioadei în care majorul beneficiază de măsura consilierii judiciare, confirmarea actului anulabil se poate face numai în condițiile art. 1.263 și 1.264.

Secțiunea a 3-a Declararea judecătorească a morții

Art. 49. Cazul general. (1) În cazul în care o persoană este dispărută și există indicii că a încetat din viață, aceasta poate fi declarată moartă prin hotărâre judecătorească, la cererea oricărei persoane interesate, dacă au trecut cel puțin 2 ani de la data primirii ultimelor informații sau indicii din care rezultă că era în viață.

(2) Dacă data primirii ultimelor informații sau indicii despre cel dispărut nu se poate stabili cu exactitate, termenul prevăzut în alin. (1) se socotește de la sfârșitul lunii în care s-au primit ultimele informații sau indicii, iar în cazul în care nu se poate stabili nici luna, de la sfârșitul anului calendaristic.

Art. 50. Cazuri speciale. (1) Cel dispărut în împrejurări deosebite, cum sunt inundațiile, cutremurul, catastrofa de cale ferată ori aeriană, naufragiul, în cursul unor fapte de război sau într-o altă împrejurare asemănătoare, ce îndreptățește a se presupune decesul, poate fi declarat mort, dacă au trecut cel puțin 6 luni de la data împrejurării în care a avut loc dispariția.

(2) Dacă ziua în care a intervenit împrejurarea când a avut loc dispariția nu poate fi stabilită, sunt aplicabile, în mod corespunzător, dispozițiile art. 49 alin. (2).

(3) Atunci când este sigur că decesul s-a produs, deși cadavru nu poate fi găsit sau identificat, moartea poate fi declarată prin hotărâre judecătorească, fără a se aștepta împlinirea vreunui termen de la dispariție.

Art. 51. Procedura de declarare a morții. Soluționarea cererii de declarare a morții se face potrivit dispozițiilor Codului de procedură civilă.

¹⁾ Art. 48 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. 7 pct. 8 L. nr. 140/2022 (intră în vigoare la 90 de zile de la data publicării). Anterior acestei modificări, avea următorul conținut: „**Art. 48. Confirmarea actului anulabil.** Minorul devenit major poate confirma actul făcut singur în timpul minorității, atunci când el trebuia să fie reprezentat sau asistat. După descărcarea tutorelui, el poate, de asemenea, să confirme actul făcut de tutorele său fără respectarea tuturor formalităților cerute pentru încheierea lui valabilă. În timpul minorității, confirmarea actului anulabil se poate face numai în condițiile art. 1.263 și 1.264”.

Art. 52. Data prezumată a morții celui dispărut. (1) Cel declarat mort este socotit că a încetat din viață la data pe care hotărârea rămasă definitivă a stabilit-o ca fiind aceea a morții. Dacă hotărârea nu arată și ora morții, se socotește că cel declarat mort a încetat din viață în ultima oră a zilei stabilite ca fiind aceea a morții.

(2) În lipsa unor indicii îndestulătoare, se va stabili că cel declarat mort a încetat din viață în ultima oră a celei din urmă zile a termenului prevăzut de art. 49 sau 50, după caz.

(3) Instanța judecătorească poate rectifica data morții stabilită potrivit dispozițiilor alin. (1) și (2), dacă se dovedește că nu era posibil ca persoana declarată moartă să fi decedat la acea dată. În acest caz, data morții este cea stabilită prin hotărârea de rectificare.

Art. 53. Presumție. Cel dispărut este socotit a fi în viață, dacă nu a intervenit o hotărâre declarativă de moarte rămasă definitivă.

Art. 54. Anularea hotărârii de declarare a morții. (1) Dacă cel declarat mort este în viață, se poate cere, oricând, anularea hotărârii prin care s-a declarat moartea.

(2) Cel care a fost declarat mort poate cere, după anularea hotărârii declarative de moarte, înapoierea bunurilor sale în natură, iar dacă aceasta nu este cu putință, restituirea lor prin echivalent. Cu toate acestea, dobânditorul cu titlu oneros nu este obligat să le înapoieze decât dacă, sub rezerva dispozițiilor în materie de carte funciară, se va face dovada că la data dobândirii știa ori trebuia să știe că persoana declarată moartă este în viață.

Art. 55. Descoperirea certificatului de deces. Orice persoană interesată poate cere oricând anularea hotărârii declarative de moarte, în cazul în care se descoperă certificatul de deces al celui declarat mort.

Art. 56. Plata făcută moștenitorilor aparenti. Plata făcută moștenitorilor legali sau legatarilor unei persoane, care reapare ulterior hotărârii declarative de moarte, este valabilă și liberatorie, dacă a fost făcută înainte de radierea din registrul de stare civilă a mențiunii privitoare la deces, cu excepția cazului în care cel care a făcut plata a cunoscut faptul că persoana declarată moartă este în viață.

Art. 57. Drepturile moștenitorului aparent. Moștenitorul aparent care află că persoana care a fost declarată decedată prin hotărâre judecătorească este în viață păstrează posesia bunurilor și dobândește fructele acestora, cât timp cel reapărut nu solicită restituirea lor.

Capitolul II

Respectul datorat ființei umane și drepturilor ei inerente

• **CEDO. Art. 6. Dreptul la un proces echitabil.** 1. Orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil, în mod public și într-un termen rezonabil a cauzei sale, de către o instanță independentă și imparțială, instituită de lege, care va hotărî fie asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil, fie asupra temeiniciei oricărei acuzații în materie penală îndreptate împotriva sa. (...)

CEDO-62710/00 (hot. L. c. România): „34. (...) art. 6 alin. (1) garantează tuturor persoanelor dreptul ca o instanță să analizeze orice contestație legată de drepturi și obligații cu caracter civil (...). (...) reclamanta s-a putut folosi de căile de atac pe care i le oferea sistemul judiciar intern (...). 35. În sine, aceasta nu respecta în mod necesar imperativele art. 6 alin. (1) CEDO: mai trebuie constatat faptul că nivelul de acces asigurat de legislația națională era suficient pentru a-i asigura persoanei «dreptul la o instanță», ținând cont de principiul de preeminență a dreptului într-o societate democratică (...). 36. (...) dreptul de acces la justiție

nu este absolut; el poate permite restricții admise implicit, întrucât, prin chiar natura sa, este reglementat de către stat. Elaborând o astfel de reglementare, statele se bucură de o anumită marjă de apreciere. Totuși, restricțiile aplicate nu pot limita accesul persoanei într-o asemenea manieră sau până într-acolo încât dreptul să fie atins în însăși substanța sa. (...) aceste restricții nu sunt cf. art. 6 alin. (1) CEDO decât dacă urmăresc un scop legitim și dacă există un raport rezonabil de proporționalitate între mijloacele utilizate și scopul vizat (...). 43. (...) accesul la justiție, dar numai pentru a i se declara acțiunea inadmisibilă prin efectul legii, nu respectă imperativele art. 6 alin. (1) CEDO și (...) reclamanta a fost astfel lipsită de posibilitatea clară și concretă de a avea acces la o instanță care să statueze asupra contestației sale ref. drepturi și obligații cu caracter civil. 44. În concluzie, a avut loc încălcarea art. 6 alin. (1) CEDO” (M. Of. nr. 588 din 7 iulie 2006).

CtEDO-36820/02 (hot. V.D. c. România): „41. (...) executarea unei sentințe sau a unei decizii, indiferent de la ce instanță ar emana, trebuie considerată ca făcând parte integrantă din «proces» în sensul art. 6 CEDO (...). (...) admitând faptul că dreptul de acces la o instanță nu poate obliga un stat să asigure executarea fiecărei sentințe cu caracter civil, oricare ar fi ea și oricare ar fi circumstanțele (...), (...) totuși (...) dacă administrația refuză sau omite să se execute ori dacă întârzie să o facă, garanțiile art. 6 de care a beneficiat justițiabilul în faza judiciară a procedurii își pierd orice rațiune de a fi” (M. Of. nr. 423 din 24 iunie 2010).

CtEDO-28266/05 (hot. M. și P. c. România): „23. (...) dreptul la un proces echitabil în fața unei instanțe, garantat de art. 6§1 CEDO, trebuie să se interpreteze în lumina preambulului CEDO, care enunță supremația dreptului ca element al patrimoniului comun al statelor contractante. Unul dintre elementele fundamentale ale supremației dreptului este principiul securității raporturilor juridice, care prevede, printre altele, ca soluția dată în mod definitiv oricărui litigiu de către instanțele judecătorești să nu mai fie supusă unei noi judecăți (...). În virtutea acestui principiu, nicio parte nu este abilitată să solicite reverificarea unei hot. definitive și executorii cu unicul scop de a obține reanalizarea cauzei și o nouă hot. în ceea ce o privește. Instanțele superioare nu trebuie să își folosească puterea de supervizare decât pentru a corecta erorile de fapt sau de drept și erorile judiciare, și nu pentru a proceda la o nouă analiză. Supervizarea nu trebuie să devină o cale de atac deghizată. Nu trebuie să se facă derogare de la acest principiu decât dacă o impun motive substanțiale și imperioase” (M. Of. nr. 423 din 24 iunie 2010).

CtEDO-30767/05 și 33800/06 (hot. M.A. ș.a. c. România): „114. (...) art. 6§1 CEDO garantează oricărei persoane dreptul ca o instanță să se pronunțe asupra oricărei contestații ref. drepturile și obligațiile sale cu caracter civil. Art. consfințește astfel «dreptul la o instanță», cu priv. la care dreptul de acces, și anume dreptul de a sesiza instanța în materie civilă, nu constituie decât unul dintre aspecte. 115. Dreptul de acces la instanțe, recunoscut de art. 6§1 CEDO, nu este absolut: el se pretează la limitări admise implicit deoarece, prin însăși natura sa, impune o reglementare de către stat. Statele contractante se bucură, în materie, de o anumită marjă de apreciere. Cu toate acestea, CtEDO îi revine obligația de a statua în ultimă instanță cu priv. la respectarea cerințelor CEDO; ea trebuie să se convingă că limitările implementate nu restrâng accesul oferit individului într-un asemenea mod sau într-o asemenea măsură încât dreptul să fie încălcat în însăși substanța lui. În plus, o astfel de limitare nu este cf. art. 6§1 decât dacă urmărește un scop legitim și dacă există un raport rezonabil de proporționalitate între mijloacele utilizate și scopul urmărit. 116. (...) scopul CEDO este să protejeze nu drepturi teoretice sau iluzorii, ci concrete și efective. Remarca este valabilă în special pentru dreptul de acces la instanțe, avându-se în vedere locul eminent pe care îl ocupă dreptul la un proces echitabil într-o societate democratică (...)” (M. Of. nr. 778 din 22 noiembrie 2010).

CtEDO-23456/04 (hot. B. c. România): „32. (...) dreptul la un proces echitabil, garantat de art. 6§1 CEDO, trebuie interpretat în lumina preambulului CEDO, care enunță supremația dreptului ca element al patrimoniului comun al statelor contractante. Unul din elementele fundamentale ale supremației dreptului este principiul securității raporturilor juridice care urmărește, între altele, ca o soluție definitivă pronunțată de instanțe într-un litigiu să nu mai fie pusă în discuție (...). În temeiul acestui principiu, nicio parte sau autoritate a statului nu este îndreptățită să ceară revizuirea unei hot. definitive și executorii cu scopul de a obține o reexaminare a cauzei și o nouă decizie la problema sa, decât atunci când motive substanțiale și imperative impun acest lucru (...). 33. (...) CtEDO a constatat în mai multe rânduri încălcarea art. 6 ca urmare a anulării printr-o cale de atac extraordinară, fără motive substanțiale și imperative, a unor hot. definitive (...). De asemenea, în mai multe cauze a considerat că, fie și în absența anulării unei hot., contestarea unei soluții adoptate într-un litigiu printr-o hot. jud. definitivă în cadrul unei alte proceduri judiciare poate aduce atingere art. 6, în măsura în care poate să facă iluzoriu dreptul de a apela la instanță și să încalce principiul securității juridice (...). 35. (...) CtEDO nu are sarcina de a se substitui instanțelor interne. În special, nu îi revine sarcina de a se pronunța cu priv. la erorile de fapt sau de drept care se pretinde că au fost comise de o instanță internă sau de a substitui propria sa motivare celei formulate de instanțele interne, decât dacă și în măsura în care acestea ar fi putut aduce atingere drepturilor și

libertăților garantate de CEDO (...). 36. (...) în toate sistemele juridice, autoritatea de lucru judecat a unei hot. jud. definitive implică limitări ad personam și ad rem (...)” (M. Of. nr. 471 din 30 iulie 2013).

• **JURISPRUDENȚĂ. Dec. ICCJ (SC I) nr. 3105/2014** (www.scj.ro): „Dreptul la un proces echitabil impune motivarea riguroasă a hot. jud. întrucât numai pe această cale se poate verifica maniera în care, în circumstanțele concrete ale cauzei, s-a realizat, în mod corespunzător, actul de justiție. Exigența motivării este esențială în administrarea adecvată a justiției, în condițiile în care considerentele reprezintă partea cea mai întinsă a hotărârii, în care se indică motivele de fapt și de drept care au format convingerea instanței. Motivarea trebuie să fie pertinentă, completă, întemeiată, omogenă, concretă, convingătoare și accesibilă, întrucât ea reprezintă pentru părți garanția că cererile lor au fost analizate cu atenție, inexistența motivării sau motivarea necorespunzătoare atrăgând casarea hotărârii astfel pronunțate”.

Secțiunea 1 Dispoziții comune

Art. 58. Drepturi ale personalității. (1) Orice persoană are dreptul la viață, la sănătate, la integritate fizică și psihică, la demnitate, la propria imagine, la respectarea vieții private, precum și alte asemenea drepturi recunoscute de lege.

(2) Aceste drepturi nu sunt transmisibile.

• **LPA. Art. 13.** (1) Drepturile personalității sunt supuse legii în vigoare la data exercitării lor. (2) Orice atingere adusă drepturilor personalității este supusă legii în vigoare la data săvârșirii acesteia.

Art. 59. Atributele de identificare. Orice persoană are dreptul la nume, la domiciliu, la reședință, precum și la o stare civilă, dobândite în condițiile legii.

Art. 60. Dreptul de a dispune de sine însuși. Persoana fizică are dreptul să dispună de sine însăși, dacă nu încalcă drepturile și libertățile altora, ordinea publică sau bunele moravuri.

Secțiunea a 2-a Drepturile la viață, la sănătate și la integritate ale persoanei fizice

Art. 61. Garantarea drepturilor inerente ființei umane. (1) Viața, sănătatea și integritatea fizică și psihică a oricărei persoane sunt garantate și ocrotite în mod egal de lege.

(2) Interesul și binele ființei umane trebuie să primeze asupra interesului unic al societății sau al științei.

• **CEDO. Art. 2. Dreptul la viață.** 1. Dreptul la viață al oricărei persoane este protejat prin lege. (...)

CtEDO-5325/03 (hot. V. c. România): „3. Reclamanta susține în special că ancheta cu privire la circumstanțele decesului mamei sale, lovită de un camion militar prost întreținut în timp ce traversa strada conform codului rutier, nu a fost efectivă. (...) 32. Or, în speță, ancheta judiciară a început la data de 25 martie 1998 și s-a încheiat abia la data de 13 octombrie 2005, adică după 7 ani și 7 luni. Pe deasupra, ea s-a încheiat cu o soluție de scoatere de sub urmărire penală care a pus capăt constituirii în parte civilă a reclamantei, fără ca problema răspunderii pentru accidentul care a dus la decesul mamei sale să fi fost elucidată, inclusiv sub aspectul răspunderii obiective a autorităților militare, ceea ce aruncă o îndoială asupra posibilității acesteia de a obține o despăgubire pentru prejudiciul suferit (...). 33. Curtea apreciază că durata anchetei și soluțiile repetate de restituire a cauzei în vederea completării urmăririi penale datorate modului în care aceasta s-a desfășurat sunt imputabile autorităților. Mai mult, în circumstanțe cum sunt cele în speță, în care nu se contestă că accidentul a fost produs de un camion militar condus de un militar aflat în exercițiul funcțiilor sale, este de așteptat o rigoare mai mare din partea autorităților în ancheta desfășurată cu privire la cauzele incidentului și identificarea vinovaților. 34. În ceea ce o privește pe reclamantă, ea a dat dovadă de diligență fără a abuza de căile de atac puse la dispoziția sa, iar plângerile sale repetate împotriva soluțiilor de scoatere de sub urmărire penală au fost toate admise. Pe deasupra, deși caracterul efectiv al anchetei trebuie să fie

asigurat de autorităţi, şi nu să se bazeze pe vigilenţa părţii civile, Curtea observă că reclamanta a mers până acolo încât a contestat în faţa instanţelor soluţia de scoatere de sub urmărire penală imediat ce calea de atac împotriva acestei soluţii a devenit efectivă (...). 35. În fine, Curtea constată că, la data evenimentelor, procurorii militari erau, la fel ca şi inculpaţii, militari activi şi că, în aceste condiţii, făceau parte dintr-o structură militară întemeiată pe principiul subordonării ierarhice. Or, ţinând cont mai ales de faptul că persoana care conducea camionul se afla în exerciţiul funcţiilor sale, această legătură de tip instituţional reprezintă, în speţă, o lipsă de independenţă şi de imparţialitate a procurorului militar în instrumentarea anchetei (...). 36. Aceste elemente îi sunt suficiente Curţii pentru a constata că ancheta judiciară condusă în speţă nu poate fi considerată efectivă” (M. Of. nr. 392 din 10 iunie 2009).

CEEDO-40.890/04 (dec. D. c. România): „26. (...) când se pune problema anchetării unei neglijenţe, o cale judiciară civilă sau disciplinară, singură ori paralelă cu o acţiune în faţa instanţelor penale, poate fi suficientă pentru a stabili responsabilităţile în speţă şi, dacă se impune, pentru a obţine aplicarea sancţiunii civile necesare, precum plata de despăgubiri (...)” (M. Of. nr. 143 din 25 februarie 2011).

CEEDO-11385/05 (hot. B. c. România): „3. Reclamanta afirmă că nu a beneficiat, în urma decesului fiicei sale, de o anchetă efectivă, aşa cum prevede, în opinia sa, art. 2 din Convenţie. (...) 21. Guvernul (...) susţine că, în caz de deces din cauză de neglijenţă medicală, sistemul naţional oferă părţilor vătămate posibilitatea de a deschide, din oficiu, o procedură penală, precum şi de a introduce o acţiune civilă în faţa instanţelor civile. În final, Guvernul precizează că, în cazul în care un medic a fost găsit vinovat de o instanţă civilă, împotriva acestuia se poate iniţia o procedură disciplinară. (...) 27. Referitor la calea unei acţiuni civile pentru acordarea de daune-interese indicată de Guvern, Curtea reaminteşte că (...), la momentul faptelor, răspunderea medicală avea în dreptul român un caracter subiectiv şi se baza pe eroarea medicală a persoanei în cauză. Curtea a hotărât că, întrucât cercetările penale au fost incomplete şi insuficiente în sensul că nu au permis autorităţilor să ajungă la o concluzie clară cu privire la chestiunea dacă o eroare medicală a fost comisă sau nu, o acţiune civilă era, dacă nu sortită eşecului, atunci cel puţin aleatorie (...). Curtea observă, în special, că Guvernul nu a prezentat nicio hotărâre a unei instanţe naţionale care să demonstreze că, la momentul faptelor, un membru al personalului medical ar fi putut fi obligat, în împrejurări asemănătoare, la plata de daune-interese ori să i se aplice o sancţiune disciplinară” (M. Of. nr. 10 din 5 ianuarie 2012).

Art. 3. Interzicerea torturii. Nimeni nu poate fi supus torturii, nici pedepselor sau tratamentelor inumane ori degradante.

CEEDO-41138/98 şi 64320/01 (hot. M. ş.a. c. România): „3. Reclamanţii au invocat în special faptul că distrugerea bunurilor lor în timpul unei revolte care a avut loc în data de 20 sep. 1993 şi consecinţele care au decurs din aceasta au reprezentat o încălcare de către statul pârât a obligaţiilor ce-i revin în temeiul art. 3, 6, 8 şi 14 din Convenţie, care garantează, între altele, dreptul de a nu fi supus tratamentelor inumane sau degradante, accesul la instanţa în vederea stabilirii corecte a drepturilor şi libertăţilor civile, dreptul la respectarea vieţii private şi de familie, precum şi a domiciliului şi dreptul de a nu fi discriminat în exercitarea drepturilor şi libertăţilor garantate de Convenţie. (...) 1. Principii generale. (...). 98. Obligaţia înaltelor părţi contractante instituită de art. 1 din Convenţie de a recunoaşte oricărei persoane aflate sub jurisdicţia lor drepturile şi libertăţile definite în Convenţie, coroborată cu art. 3, impune statelor părţi să ia măsuri de natură să asigure că indivizii aflaţi sub jurisdicţia lor nu sunt supuşi unor rele tratamente, inclusiv aplicate de către particulari (...). 99. Art. 3 CEDO consacră una dintre valorile fundamentale ale unei societăţi democratice. El interzice în termeni absoluţi tortura şi pedepsele sau tratamentele inumane ori degradante, indiferent de circumstanţele sau de comportamentul victimei (...). 100. Potrivit jurisprudenţei Curţii, relele tratamente aplicate victimei trebuie să atingă un prag minim de gravitate pentru a cădea sub incidenţa art. 3. Aprecierea gravităţii minime este relativă. Ea depinde de numeroşi factori, precum durata tratamentului aplicat, efectele sale fizice şi psihice asupra persoanei care le-a suferit, iar, în unele situaţii, sexul, vârsta şi starea de sănătate a victimei (...). 101. Curtea a reţinut tratamentul ca fiind «inuman» în situaţia în care, inter alia, a fost premeditat, fiind aplicat pe durata mai multor ore, şi a provocat fie leziuni corporale, fie suferinţe intense de natură psihică sau mentală. Tratamentul a fost calificat ca fiind «degradant» întrucât a cauzat victimelor sentimente de teamă, de nelinişte şi de inferioritate, de natură a le umili şi a le înjosi (...). Pentru a decide dacă un anumit tratament este sau nu degradant în sensul art. 3, Curtea examinează dacă scopul aplicării lui este acela de a umili sau înjosi victima şi dacă, prin efectele produse, a fost adusă o atingere personalităţii acesteia, într-o manieră incompatibilă cu art. 3 (...). Cu toate acestea, absenţa unui asemenea scop nu ar putea exclude într-o manieră definitivă constatarea unei încălcări a art. 3 (...). 2. Aplicarea în speţă a principiilor sus-menţionate. (...) 110. Mai mult chiar, reţine că elemente precum condiţiile locale ale reclamanţilor aferente ultimilor 10 ani, în special supraaglomerarea şi mediul neigienic, şi efectele acestora asupra sănătăţii şi bunăstării reclamanţilor, coroborate cu perioada îndelungată pe parcursul căreia reclamanţii au

fost nevoiți să trăiască în asemenea condiții și cu atitudinea generală a autorităților, au cauzat acestora suferințe psihice intense, prin aceasta aducând atingere demnității lor umane și creându-le sentimente de natură a-i umili și înjosi. 111. De asemenea, referirile la onestitatea reclamanților și la modul acestora de viață, efectuate de unele autorități publice investite cu soluționarea plângerilor reclamanților (...) par a fi, dată fiind absența oricărei fundamentări, esențialmente discriminatorii. În acest context, Curtea reamintește că orice discriminare rasială poate constitui prin ea însăși un tratament degradant, în sensul art. 3 din Convenție (...). Asemenea observații trebuie apreciate ca fiind un factor agravant în analiza plângerii reclamanților referitoare la încălcarea art. 3 din Convenție. (...) 113. În lumina celor expuse anterior, Curtea apreciază că discriminarea etnică la care reclamanții au fost supuși în mod public prin modul de soluționare a petițiilor acestora de către autorități, precum și condițiile locative ale reclamanților aduc atingere demnității lor umane, constituind, în lumina circumstanțelor cauzei, tratamente degradante în sensul art. 3 din Convenție” (M. Of. nr. 317 din 10 aprilie 2006).

CTEDO-10778/02 (hot. N. c. România): „3. Reclamanții susțin în special că au suferit rele tratamente din partea poliștilor și că nu au beneficiat de o anchetă efectivă împotriva agenților statului în cauză, care au rămas nepedepsiți. (...) 50. Nici instanțele naționale nu s-au pronunțat cu privire la circumstanța, incontestabilă totuși în lumina declarațiilor unuia dintre poliștii care au condus cercetările, că reclamanții ar fi fost legați cu câtușe de piciorul mesei la care erau chemați să dea depoziii. Or, și aici era vorba de un element esențial care, în ciuda decesului unuia dintre poliștii, ar fi putut să le deschidă părților interesate calea unei acțiuni în răspundere civilă îndreptată împotriva statului pentru faptele comise de prepușii săi în exercițiul funcțiunii lor” (M. Of. nr. 30 din 14 ianuarie 2010).

• **CDFUE. Art. 2. Dreptul la viață.** (1) Orice persoană are dreptul la viață. (...) **Art. 3. Dreptul la integritate al persoanei.** (1) Orice persoană are dreptul la integritate fizică și psihică. (2) În domeniile medicinei și biologiei trebuie respectate în special: a) consimțământul liber și în cunoștință de cauză al persoanei interesate, în conformitate cu procedurile prevăzute de lege; b) interzicerea practicilor de eugenie, în special a celor care au drept scop selecția persoanelor; c) interzicerea utilizării corpului uman și a părților sale, ca atare, ca sursă de profit; d) interzicerea clonării ființelor umane în scopul reproducerii. **Art. 4. Interzicerea torturii și a pedepselor sau tratamentelor inumane sau degradante.** Nimeni nu poate fi supus torturii și nici pedepselor sau tratamentelor inumane sau degradante.

Art. 62. Interzicerea practicii eugenice. (1) Nimeni nu poate aduce atingere speciei umane.

(2) Este interzisă orice practică euristică prin care se tinde la organizarea selecției persoanelor.

• **CDFUE. V. art. 3 alin. (2) lit. b) CDFUE** (supra, art. 61).

Art. 63. Intervențiile asupra caracterelor genetice. (1) Sunt interzise orice intervenții medicale asupra caracterelor genetice având drept scop modificarea descendenței persoanei, cu excepția celor care privesc prevenirea și tratamentul maladiilor genetice.

(2) Este interzisă orice intervenție având drept scop crearea unei ființe umane genetic identice unei alte ființe umane vii sau moarte, precum și crearea de embrioni umani în scopuri de cercetare.

(3) Utilizarea tehnicilor de reproducere umană asistată medical nu este admisă pentru alegerea sexului viitorului copil decât în scopul evitării unei boli ereditare grave legate de sexul acestuia.

• **CDFUE. V. art. 3 alin. (2) lit. d) CDFUE** (supra, art. 61).

Art. 64. Inviolabilitatea corpului uman. (1) Corpul uman este inviolabil.

(2) Orice persoană are dreptul la integritatea sa fizică și psihică. Nu se poate aduce atingere integrității ființei umane decât în cazurile și în condițiile expres și limitativ prevăzute de lege.

• **CDFUE. V. art. 3 alin. (1) CDFUE** (supra, art. 61).